

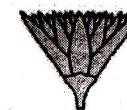
மனிதனாய் இருப்பதின் பெருவலி

கல்லூரன்

மனிதனாய் இருப்பதன்
பெருவலி

கல்லூரன்

புது எழுத்து

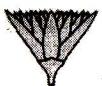
உங்களுடன் நான் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவது

வாழ்வை நான் திட்டமிட்டதில்லை
அதுபோல அதனை திட்டமிட முயன்று
தோற்றுமில்லை
ஆயினும் அது அதன் வழியே நகர்ந்து செல்லும்
ஓமுங்கை நான்
ரசிக்கத் தொடங்கிய பொழுது
விருப்புகள் வெறுப்புகளாகி விடுவதும்
வெறுப்புகள் விருப்புகளாகி விடுவதும்
வாழ்வின் சுவடுகள் ஆகின்றன.
எதுவும்-எப்போதும்-எல்லாமும்.

சொல்லுவதும் சொல்ல நினைப்பதும்
சொல்லப் படுபவையும்
பார்ப்பதும் - பார்க்க நினைப்பதும் -
பார்க்கப்படுபவைகளும்
அதே போன்று
கேட்பவைகள் - கேட்க நினைப்பவைகள்
கேட்கப் படுபவைகள்
வாழ்வை எப்போதும் அர்த்தப்படுத்துபவை
என நான் உணர்கிறேன்.

வாழ்வை ஒரு அழகிய கனவாகப் பார்க்க முயல்பவன்
நான்
ஏனெனில் நானும் இறுதியில் ஒரு கனவு என்பதால்...

எனது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி வெளிக்குள் வெளி
என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும் என்பது எனக்குத்
தெரியாது. கவிதைகளும் பண்டமாகிப் போன நமது அரசியல்
சூழலில் எந்த ஆக்கிரமிப்புக்கும் ஆளாகாமல் நான்
சிந்தனைகளைப் பதிப்பவன்.

மனிதனாய் இருப்பதன் பெருவவி
கல்லூரன் ● © பொன்னையா கணேசன்
கணினி அச்சு - எ.எஸ். கனிஷ்க பிரிஜிடர்ஸ், கி.கிரி.

புது எழுத்து,

2/205, அண்ணா நகர்,

காவேரிப்பட்டினம்-635 112,

கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம். Mob: +91 90421 58667
pudhuezuthu@gmail.com முதல் பதிப்பு-திசம்பர்-2012

விலை ரூ. 50/-

இது 1999ல் நண்பர் எழுத்தாளர் உமா வரதராசா அவர்களின் உதவியினால் வெளியிடப்பட்டது. பல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் அக்கவிதைகள் பற்றி குறிப்புகளை வெளியிட்டு இருந்தன. எனினும் அவைகள் நான் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு பேசப்படவில்லை. அதையிட்டு கவலைப்படுவதிலும் அர்த்தமில்லை. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு தளத்திலும் ஏதோ ஒரு வகையில் செல்வாக்கு தேவைப்படுகிறது. கவிதைகளும் வெறும் பண்டமாகிப் போகும் இன்றைய காலகட்டத்தில் தன்னை ஏதோ ஒரு வகையில் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள குழுமச் செல்வாக்கு அவசியமாகிறது. நான் எதற்கும் எப்போதும் செல்வாக்கை நாடுவதில்லை. நாடியதுமில்லை.

எவ்வாறெனினும் எனது இந்த இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதியான “மனிதனாய் இருப்பதன் பெருவலி...” என்னும் எனது இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதியை வெளிக் கொணர முடிந்தமையையிட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இதனை வெளிக்கென்ற உதவிய நண்பர் றியாஸ் குரானா அவர்களுக்கும் புது எழுத்து இதழுக்கும் நன்றி செலுத்த நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். வெளிக்குள் வெளியிலிருந்து சில கவிதைகளையும் இதில் உள்ளடக்கியுள்ளேன். இக்கவிதைகள் யாவும் இலங்கையில் போர் நிலவிய காலங்களில் பதிவானவை என்பதையும் நான் குறிப்பிட வேண்டும்.

கவிதை என்றால் என்ன என்பதற்கு பலரும் பல விளக்கங்களை அளித்திருக்கிறார்கள். கவிதை ஒரு வித புளகாங்கித்தை தருகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. துயரமாக இருப்பது எல்லோராலும் வெறுக்கப்பட்டிருப்பது கூட கவிஞருக்கு ஒருவித மகிழ்ச்சிதான் Pleasure of being hated by all என இதனை ஆங்கிலத்தில் கூறுவர். நாமே அமைத்துக் கொண்ட சமுகக்கட்டமைப்பின் கொடுமைகளிலிருந்து மீன் முடியாத எத்தனையோ துயரங்களுக்கு மத்தியில் நாம்

வாழ்ந்தாக வேண்டியுள்ளது. ஒருவர் மிகக் குறைந்தது இரண்டு முகங்களை கொண்டிருக்க வேண்டியுள்ளது. நான் ஒரே முகத்தை வைத்துக் கொள்ளவே முயன்று வருகிறேன். சில இடங்களில் நர் தோற்று இருக்கிறேன். ஆனால் பல இடங்களில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன். இவைகளை எனது கவிதைகளிலும் பிரகடனம் செய்திருக்கிறேன். எனது கவிதை ஒரு சாதாரண மனிதனின் பதிவுகள் அவ்வளவே.

கல்லூரன்

பொன்னையா கணேசன்

ஆர்.கே.எம். வீதி,

கல்முனை - 02, இலங்கை.

ponganeshan@gmail.com

www.kaurankavithai.blogspot.com

[www.poemhunter.com/ponniah ganeshan](http://www.poemhunter.com/ponniah_ganeshan)

இப்படிக்கு...
ஒரு கண்ணீர்த் துளி

வினாக்களுக்கு அப்பால்
 விரிந்து
 மேலே விண்வெளியில்
 வேர்களுக்கப்பால்
 மேலும் மேலும்
 கீழே பாதாளத்தில்

□

அம்மா
 உன் மரணத்தின்
 துயரப்பாடலின்
 முதல்வரி மட்டும் புரிந்தது...

□

ஓன்றும் ஓன்றும்
 இரண்டு மட்டுமே
 என ஒடுங்கிப்போன
 இப் பேரண்டத்தில்
 நின் மரணத்தின் செய்தி
 கல்லறைக்கு மட்டும்
 உரித்தாகிப் போனதே

□

நின் அவஸ்தைகள் அடங்கி
உயிர்ப்பறவை
 இறுதியாக
 விடைபெற்றுக் கொண்டபொழுது
 எதிர்ப்பார்ப்புகள் எதுவுமற்ற
 ஒரு கண்ணீர்த்துளி
 வீழ்ந்து கசிந்தது
 என் இதயத்தின்
 எங்கோ ஒரு மூலையில்...

□

சமர்ப்பணம்

இந்தியாவின் விஞ்ஞானியான முன்னாள்
 ஜனாதிபதி ஐனாப் அப்துல் கலாம் அவர்கள்
 எனது வாழ்வில் மறக்க முடியாத ஒரு
 மாமனிதராக தெரிகிறார். அவருக்கு
 இக்கவிதைகளை சமர்ப்பிப்பதில் மிக மகிழ்ச்சி
 அடைகிறேன்.

இங்கிருந்தும்
அங்கிருந்தும்.....

இன்றேன் இத்துயரம்
இத்துயரத்தின் ஆணிவேர்
எங்கிருந்து எங்கு?
பொய்யென ஒன்றையும்
மெய்யென ஒன்றையும்
உயிர்திருந்த பொம்மைகளாய்
செய்து தரப்பட்ட
அப்பாஸ்யம் நோக்கி
நடந்தன என் கால்கள்...

□

இன்னும் வேர்கள்
இறங்கிக் கொண்டே சென்றன
எங்கு ஆரம்பிப்பது
எங்கு முடிவறுத்துவது
பாதாளத்தை நோக்கி
நான் பன்றியாகினேன்
வான் முகட்டை நோக்கி
நான் பறவையாகினேன்...

□

ஏய்
பொய் சொல்லிப்போன
தாழம் பூவே
அழிய கண்ணாடி இலட்சியங்களின்
நீரோடைக்குள்
ஒரு ஆணிவேர் சிரித்ததே
உனக்குக் கேட்டதா
பற்றிப்பிடிக்கும்
பலமாக இழுத்தும்
பாதிதான் கைக்குள் அகப்பட்டது
மீதியைத் தேடி
மீண்டும் மீண்டும்
கோண்டியதில்
நிலங் சூட வலித்து கதறியது...

மேல் நோக்கி உயரும்
மணிமுடியுடன்
கீழ் நோக்கித் தாழும் வேர்களுடன்
உயிர்த்திருக்கும்
என் வாழ்வின் இருப்பு நோக்கி
வீசிய சொற்கள் யாவும்
வெறும் சருகுகளாகி
கீழே விழுடும்...

□

உதடு கிழிந்து
கசிந்தது குருதி
உணவுத் தட்டின் வருகையை
பதிவு செய்த
அவளது வழமையான ஒப்பம்
அம் மேசையில்
இன்னும் இருந்தது
ஒரு கத்தி போல
கண்ணீர் நிறைந்த
இரண்டு
கண்ணாடிக் குவளைகளுடன்...

□

என் செய்ய
சூடிக் குழுமியிருந்த சிட்டுக் குருவிகள் யாவும்
திடீரென வீழ்ந்த கல்லொன்றினால்
பெயர்ந்த அத்தனித்த
வெற்றிடத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தேன்
இறுதியில்
இக்கவிதையின் மெல்லிய மெத்தை விரிப்பில்
நான் படுத்துறங்குகையில்
பாதியில் நின்றுபோன அக்கனவு
மீள விரிந்தது...!

□

இருளிலிருந்து...

இருளிலிருந்து
ஒளியை நோக்கினேன்
படர்ந்தது என்னுள் ஒரு சுகம்
பெயரிழந்து
சுமைகள் இறக்கி வைத்த சுகம்
அவ்வழகிய இருளில்...

□
இருளில் இருப்பது மட்டுமே-
என்னுள் படியாமல்
எவ்விருஞும் ஒளியில் குறுகும்
உடலும் மனமும்
ஒரு பெரும் சுமையாக...

□
இருள்
என்னைப் போர்த்தி
ஒளித்துக் கொள்வதற்குமல்ல
ஒளி
நான் உடுத்துக் கொள்வதற்குமல்ல...!

என் வீட்டைக் கடந்து...

நெஞ்சு பயத்தில் உறைந்தது
ஒரு கணம்
நேற்றுச் சுடப்பட்டு
குருதி வெளிச்சுத்தில் புரண்டு கிடந்த
ஒரு இராணுவச் சிப்பாயின்
பிணம் கிடந்தது
இன்னும் நெஞ்சுள்...

□
பயணிகள் யாவரும் அப்பஸ்ஸில்
என்னைப் போல்
மனிதர்கள் தான்
எனினும்
திகில் கொள்கிறது என் நெஞ்சு...

□
என் வீட்டைக்கடந்து
என் நகரத்து எல்லையைக்கடந்து
அந்தரத்தில்
என் ஒவ்வொரு சவடும்...

□
மனிதர்களாகக் குழுமித் தெரியும்
கொழும்புக் கடைத் தெருக்கள் வழியாக
உலவித் திரிந்த
என் இளமைப் பருவம்
இறந்து போன
வண்ணத்துப் பூச்சிகளாகி
வட்டமிடுகின்றன
என் பிணத்தைச் சுற்றி...

□
என் பெயரை மட்டும்
சிவப்பு நிறத்தில் பதிவுதற்கு
வாய் பிளந்து அழைக்கின்றன
பதிவேடுகள் யாவும்
எல்லாக் காவலரண்களிலும்.

□
இறங்கி நடக்கிறேன் சுமையோடு
ஒரு சூடை நிறைய
கடவுள்களுடன்...!

சென்று வா,
என் இனிய நினைவே...

என் இதயத்தின் பாடல்களை
எங்கு எடுத்துச் செல்ல விழைகிறாய்?
இதயத்தின் ஒவ்வொரு ஊற்றுக் கண்ணும்
வறண்டு போன
இத்தரிச நிலத்தில்
முளைக்க முயன்ற
எனது கடைசி வார்த்தையும்
தோற்றுப் போனதே..

□

சென்று வா
என் இனிய நினைவே,
எப்போதும் நான் மிதக்கும்
என் இனிய நினைவே
நிறைவேற்றப்படாத
விருப்புகளின் அடிகாயங்களுடன்
நான் நின்று கொள்கிறேன்
அப்படியே இங்கே...

□

ஆம்
மெளனக் கதவுகளை உடைக்க
என் உணர்வுகளே,
மீண்டும் பொங்கி எழாதீர்கள்
சமுத்திரத்தின் ஆர்ப்பாரிக்கும்
அலைகளாகி வீசாதீர்கள்
என் செய்திகளை
மீண்டும் மீண்டும்..

□

நம்பிக்கைகள் யாவும் அவிந்து
இருண்டு போன என் மெளனத்துள்
வீசப்பட்டுக் கிடக்கின்றேன்
என் வீதியிலேயே,
யாவும் தீர்ந்து நசிந்து போன
ஒரு வெற்றுக் குவளையாக...

□

சென்று வா, என் இனிய நினைவே
மரணம் உறுதியடைந்து
அது போல் அது எனக்கும் உரித்து
எனினும்
உன் பிரதிகளில் இல்லையடி
என் மரணம்
நானே வேண்டிக் கொள்ளினும்...

□

சென்று வா என் இனிய நினைவே
காதல் என்ன ஒரு வெறும்
தீக்குழம்பு மட்டுமா
விரும்பிய போது நான் கொழுத்திக் கொள்ளவும்
வெறுக்கும் போது
நீ அணைத்து நூர்த்து விடுவதற்கும்...

□

ஒரு கோடை மதியம்

அன்றொரு கோடை மதியம்
வார்த்தைகள் எதுவுமின்றி
நகர்ந்து வந்தமர்ந்தது
மேசையில் உணவுத் தட்டம்
இரண்டு குவளைகள் சகிதம்
ஆம்
ஒப்பமிட்டிருந்தாள் மனைவி
அதுவும் விளப்பமின்றி...

அனு அனுவாய்
அவனுள் அமுங்கியிருந்த
மற்றுமொருவன்,
உள்ளே இருந்த
திராவகத்தில் கிளைத்து
வெளியே பாய்ந்தான்
சினத்துடன்
குருவிகள் பறந்தன
குஞ்சுகள் கீச்சிட்டன
அவனது உடை வாள் வீச்சில்
அலறிப் பறந்தது
உணவுத் தட்டம்
உடைந்து சிதறின
கண்ணாடிக்குவளைகள்...

விழுந்து கிடந்தான்
திரும்பிய பக்கமெல்லாம்
தெரிகிறது - ஒரு யன்னலேனும் இல்லாத
கற்கவர்கள்
எட்டி எட்டிப்பார்த்தும்
தென்படவில்லை
ஒரு துண்டு வானமேனும்
யாராவது கண்ணெடுக்கட்டும்
அவன் இறந்து போன பின்
மிஞ்சும்
முள்ளந்தண்ணெடலும்பையும்
அத்துடன்
அவனது மன்னை ஓட்டு எலும்பையும்

எனக்கும் எனக்கும் இடையில்...

நான் அங்கு தோன்றியதும்
நீ அங்கு இருந்ததுவும்
ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான்
நீயும் என்னைக் கண்டதுபோல்..

□

சோகமும் இல்லாமல்
மகிழ்வும் இல்லாமல்
ஒரு மெல்லிய கொடி போல
நீ வைத்திருந்த அம் மெல்லிய
புன்னகையுடன்
திரும்பியிருந்தேன் வெறுங்காலுடன்
மீண்டும் எனது வீட்டுக்கு...

□

சனங்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட
இடங்களை விடுத்து
மனித மூச்சப்படாத ஒரு
இடத்தை நோக்கிய
நம் பயணத்தில்
யாருமே வெற்றி கொள்ளாதபடி
எங்கோ ஒரு மூலையில்
நாம் தோற்றுப் போயிருந்தோம்.

□

வெற்றி தோல்வி என
நான்
பெயரிட்டுப் பார்க்கிறேன்
தோல்வியுறும் பொழுதெல்லாம்
முன்னறியா தொன்றையிட்டு
வெற்றி கொள்வது போலவும்
எங்கோ ஓரிடத்தில்

□

தோற்றுப் போவது போலவும்
நீதான் வந்து
கூறிவிட்டுச் செல்கிறாய்
என் கனவுகளுக்குள் வந்து...

எனக்கும் எனக்குமிடையிலான
சுவர்களுக்கிடையே
அவ்வப் பொழுது
துடைத்துக் கொள்கின்றேன்
எனது முகத்தை
ஓரு பூணையைப் போல...!

தெறித்து வீழ்ந்த ஓரு நற்சேத்திரத் துண்டு...

ஓரு புத்தகத்தின் புதிய வெற்றுத்தாளாய்
சிரிக்கின்றாய்
எத்தனை கோடி வரிக்கவிழைதகள்
உயிர்க்கின்றன
நின் புன்னகையில்
நின் குறுநடையில்

எத்தனை கோடி நட்சேத்திரக்
கற்கண்டுகள்
தெறித்து வீழ்கின்றன
என் இதயச் சமுத்திரத்துள்
பொம்மைகளும்
உயிர்த் தொழுகின்றனவே
நின் மந்திர விழிகளில்

பண்ட மாக்கப்படாது
இன்னும் இருக்கிறது
நின் அற்புதப் புன்னகை

என் செங்குருதி வார்த்துக் காய்ச்சி
சிரித்திருக்கிறாய் நீ
என் நெஞ்சத்துள்
ஓரு செவ்வரத்தம் ழுவாக.

என்ன பரிசு தரட்டும்

என்ன பரிசு தரட்டும்
ஒரு புத்தம் புது வாழ்வின் முன்றில் இருந்து
பயணிக்கத் தொடங்கிய
நின் கரங்களில்
என்ன பரிசு தரட்டும் நண்பனே,
மலிந்து கிடக்கும் வார்த்தைகளை
பிடுங்கி எடுத்து
நின் கழுத்துக்குச் சூடும் மாலை அல்ல இது
வெற்றுச் சொற்களின் சாம்ராஜ்யத்தில்
இன்னும் வெட்கமின்றி
நினைத்தவுடன் வால் குழையும்
ஒரு அற்பப் பிராணியின் அடிவருடலும் அல்ல இது.

இவை ஒரு பெளர்ணமி நிலவின் பாடல்
இவை ஒரு மலை வழி நதியின் அழகிய பாடல்
இவை தனித்த வனாந்தரத்தின்
ஒரு மர நிழலில் இசைக்கும்
புல்லாங்குழல் - அத்துடன்
இன்னும் பண்டமாக்கப்படாத
தோழமையின் ஒரு பனித்துளி

நிலவைக் கொணரும்
காதல் இரவுகளின்
மடியில் பதுங்கி இருக்கின்றன காண்.
கொடியு சுடு கலன்கள்
கொய்யப்பட்ட குழந்தைகளின்
தலைகளாகத் தெரிகின்றன காண்.

சுவாமி படத்தின் முன்
அவர்கள் சூடியிருக்கும்
அழகிய மலர்கள்

எனினும்
வாழ்வு பாடுகிறது
இப் பேரண்டும் முழுவதும்
வாழ்வு தொடர்கிறது
பாறை இடுக்கில் முளைத்திருக்கும்
ஒரு புல்லின் இதழாக

இதோ எனது வாழ்த்துக்கள் நண்பனே,
இதயத்தின் ஒவ்வொரு ஊற்றுக்கண்ணிலிருந்தும்
பிரவாகிக்கின்றன.
இச்சொற்கள்
வாழ்வு வாழ்வின் மேல் வாழ்வாக
வார்க்கப்பட்டிருக்கும்
இவ் வாழ்வின் அற்புதங்கள் யாவும்
நினக்கே ஆகுக நண்பனே.

மெளனங்களுக்கு அப்பால்...

எழுத முடியாதபடி
பேச முடியாத படி இருக்கிறது
என் துயரம் ஒரு இனிய மொழியில்
தண்ணீர் நிரம்பிய
அக் கண்ணாடிக் குவளைக்குள்...

மெளனங்களுக்கு அப்பாலும்
நான் அதனை வெகு தூரம்
எடுத்துச் சென்றுவிட்டேன்
யாரும் காணாத படி-
வாழ்வை வெட்டிச் சிதைத்து
வெறும் கற்சுவர் அறைக்குள் தினிக்கும்
உன் பால போதனையில்
நான் ஒரு வெற்று மனிதனே.

எல்லையற்ற இப் பெரு வாழ்வை
அளந்து கொள்ள யாரடி தந்தது
உனக்கும் ஒரு அகப்பையை

அவ்வப்பொழுது
மேகங்கள் கொண்டுமடி
எனக்கான சில பாடல்களை...
ஆழக்கடலுக்குள் இழுத்துச் சென்று
புசித்து மகிழ்வேன்
ஒரு சிறு கை விளக்குடன்

எப்போதாவது அந்த ஓற்றை நிலவுடன்
என் கல்லறையிலும்
ஒரு புல் முளைக்காமலா போய்விடும்
இரவுகள் கலைந்து தானே
ஆக வேண்டும்
லெவொரு அதிகாலைச் சூரியனுக்கும்.

குகைக்குள்ளிருந்து...

நான் நிர்வாணத்துடன் தான்
நடந்து நுழைந்தேன் அக்குகைக்குள்..
வெளியேயும்
உள்ளேயும்
சிரித்துக் கொண்டனவே
சில ஓற்றைப்பற்கள்

என் கைகள் விலங்கிடப்படவில்லை
உண்மை.
என் வாய் எதனாலும்
திணிக்கப்படவில்லை
உண்மை.
நான் சங்கிலியிடப்படவில்லை
உண்மை-
எனினும் எனக்குள் அவைகள்
யாவும் நிகழ்ந்தன காண்.

பிரித்தானியர்கள் பீச்சி வைத்துப்போன
மலத்தை
இன்னும் சிலர் பிசைந்து
கொண்டிருந்தனர்
தடுக்கப்பட்ட பழங்களுக்காக
தேவனையும்
கடிந்து கொள்வதற்கு
பலரிடமும் சொற்கள் இருந்தன காண்...

வெறும் சொற்களால் ஆக்கப்பட்ட
மனிதர்கள்
எங்கும் எதிலும்
வெறும் துப்பாக்கிகளால் ஆக்கப்பட்ட
மனிதர்கள்
எங்கும் எதிலும்

ஊங்காவது ஒரு மூலையில்
தண்ணைப் பிரகடனம் செய்து கிடக்கும்
பூவொன்றை தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்
இவர்களுக்காய்
ஒரு இதயத்தையேனும் பரிசளிக்க வேண்டும்...

ஒரு ஜனவரி 22ம் நாள்

இது உனது வாழ்வின் எத்தனையாவது
பக்கம்?

இது உனது பயணத்தின்
எத்தனையாவது மையில் கல்
படம் ஒன்று வரைந்தேன்
அப்புத்தகத்தின் நாற்பத்தைந்தாவது பக்கத்தில்

அடி வானத்துக்கு அப்பால்
ஒரு கடற்பறவை பறந்து கொண்டிருக்க
கிழே
கடலில் ஒரு தனித்த படகு மிதக்கிறது...

கடற்பறவை மேலே மேலே
உயரப்பறப்பது போலவும்
கடலில் மிதக்கும் அப்படகை
மிகக் கவனமாக
கண்டு கொள்ளாதது போலவும்...

எதை நோக்கிப் பறக்கிறது
இப்பறவை
இலக்குகள் யாவும் தோற்றுப் போகும்
இப்பேரண்ட வெளியில்...

இறந்த காலத்திலிருப்பவர்களுக்கு...

தேர்தலுக்காக செய்து வைத்திருந்த
அப்பழைய முகத்தை
அவன் இன்னும் வைத்திருந்தான்

தலையை வெட்டி ஏறிந்தாலும்
வாலை ஆட்டிக் கொண்டே இருப்பேன்
எனச் சப்தமிட்டு
குரைக்கவும்
கடித்துக் குதறவும்
அவன் இன்னம் தயாராகவே
இருந்தான்.

வெகு ரகசியமாக ஓடி ஒளிந்தேன்
எனது அறைக்குள்

எல்லையற்றதா இப்பூவுலகு
எப்படி அனந்து முடிப்பாய்
யாராலோ கொடுக்கப்பட்ட
ஒரு சிறு அகப்பை மூலம்
அழகழகாய் திருநீற்று நெற்றிகளுடன்
அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளதல்லவா

காலாவதியாகிப்போன
நம் தின்பண்டங்கள்
இன்னும் வீசப்படாமல்

பிரித்தானியரின் மலத்தை
இன்னும்
பிசைந்து கொண்டிருக்கும் மனிதனே

இதுதான்டா என் பெருந்துயரம்
பன்றிகளுக்கும் சிறகுகள் படைக்கப்பட்டு
பறந்து திரிய சுதந்திரம் அளிக்கும்
இவ்வுலகு இன்னும் திருந்தவே இல்லை...

துரோகி எனக் கோசமிட்டு
ஆணிகளுடன் அவர்கள் வரட்டும்
என்னை அறைவதற்கு
ஒரு சிலுவையுடன்...

ஆயினும் நான் உயிர்த்தெழுவேன்
மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும்...

சுவடுகளுக்கு அப்பால்...

எவ்வித அறிவித்தலுமின்றி
ஏன் தோன்றினாய்
என் கண்ணாடி முன்னால்

நாம் எதிர் எதிர் நாற்காலிகளில்
அந்த அரண்மனையில்
அமர்ந்து உரையாடி னோம்
தொடக்கங்கள் பற்றியும்
ஒவ்வொரு திசையை நோக்கி
நகர்கிறது நம் பயணம்
அப்பொழுது
அந்த வசந்த கால அழகிய அந்திவேளை
மெதுவாக நழுவிச் செல்கிறதே
நம் கால யண்ணல்கள் ஊடாக
எனது முகம் உனக்கு முன்னால்

ஒரு ஒளியாகவும்
அம் மேசையிலிருந்து மீண்டும் மீண்டும்
எழுதிக் குவிப்பது
எனக்கான எந்த மடல்களை

அன்பே
முதலாவதும் இறுதியுமான
அம் முத்தத்தின் ஞாபகம்
ஒரு நதியாகப் பாய்கிறதே
எனது இருண்ட
இதயக் குகைக்குள்

நீ எத்திசையில்
நான் எத்திசையில்

கண்ணாடியில் உனது விம்பம்
தெரிகிறது யண்ணவின் வெளிப்புறம்
அழகமகான சிட்டுக் குருவிகள்
உனது குரவில் எதனை உரைத்தன
எனினும்

அதன் அர்த்தம் வேறொன்றாய்
தெரிகிறதே
அச் சொற்கள் உரைத்தது என்ன
அச்சொற்கள் கருதியது என்ன

ஒரு பஸ்ஸில் அமர்ந்து
கண்ணாடி யன்னலுரடாகப் பார்க்கிறேன்
சிட்டுக் குருவிகள் மீண்டும்
அக்கட்டிடத்து சூரை முகட்டில்
எதைப் பேசுகின்றன
அன்பே
இன்னும் நம்மை ஏதோ இணைக்கிறதே

உனக்கு நான் யார்

எனக்கு நீ யார்
உனது பெயருக்கு அப்பால்
எனக்குத் தெரிவன எவை
படம் ஒன்று வரைந்தேன்
அந்த இளமைப்பருவத்த
பசும் புற்கள் விரிந்த
ஹோர்டன் சமவெளி மரங்களின் கீழ்
ஒரு அந்தி நேரத்து சிறு மழைத் தூறலில்

நாம் நடந்து செல்கையில்
உன் கைகள் என் கைகளை
உரசியதே எதுவாக இருக்கும்
விடைகள் இல்லாத
இப்படிக் கேள்விகள் அதிகம் என்னிடம்

படம் ஒன்று வரைந்தேன்
அச்சிட்டுக் குருவிகள் கீழிறங்கி
தானியங்களை மெளனமாகத் தேடுவன
பின்பு சிறகடித்துப் பறப்பன
வசந்த கால வருகையின்
சுவடு மட்டுமல்ல அது
இன்னும் அதிகம் இவை எனக்கு
புதை குழியில் மிஞ்சிக் கிடக்கும்
எலும்புக் கூடு மட்டுமா நான்.

பேச முடியாத ஒரு இடத்திலிருந்து...

துயரங்களை எழுத முடியாத படி
கரங்கள் துண்டிக்கப்பட்டு துடிக்கிறது காண்
எங்கோ ஒரு இடத்திலிருந்து,
சொல்ல முடியாதபடி
வார்த்தைகளாகி வார்த்தைகளாகி
கருதி கசிகிறது காண்
கனவுகளும் எரிந்து தீய்ந்து போன
ஒரு பயங்கரத்துள்
வீசப்பட்டு கிடக்கிற தென் இதயம்

என் நினைவுகள் எதுவும் நுழையாத படி
எவ்வளவு கவனமாக
தூள் பாள் போட்டுக் கொள்கிறார்கள்
எல்லோரும்
முகவரியை தொலைத்து விட்ட
என் இருப்பிடத்தை நோக்கி
எப்படி செய்திகள் வரும்.

இச்சிறு பூச்சியை நோக்கி
இழந்து போகக் கடவுது
அச்சிறு நிழலும்
எனச் சாபமிட்டுச் சென்றனர்
சில தபசுகள்.

சாப விமோசனம் தேடி
பர்ணசாலை முழுவதும் அலைந்தாயிற்று.

வேடமிடும் வித்தைகள் தெரியாத
இப்பிரகிருதிக்கு
வெருளிகளும் உயிர்க்கும்
இம் மேதினி எதற்கு.

யாருக்காக இந்தச் சிலுவை
யாருக்காக இந்த முன் முடி
உயிர்க்காற்று உள்ள வரை
இதயச் சமுத்திரத்திலிருந்து பீறிட்டெடும்
மாபெரும் அலைகளாகி
கரைகளை முட்டி மோதிக்கொண்டே
இருப்பேன்,
யாரையும் நோகாதபடி
எனக்கான என் தனிமைக்குள்

ஓரு தேர்தல் தினத்தில்

சுடச்சுட ஆவி பறக்கும்
சொற்களில் தயாரிக்கப்படுகின்றன
இப்பொழுது வாக்குறுதிகள்
எல்லாத் தோட்டத்து வெருளிகளும்
எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும்
உயிர்த்தெழுத் தொடங்குகின்றன.

மேசையில் செத்துக்கிடக்கிறது
எனது வாக்காளர் அட்டை மட்டும்
ஓரு பல்லியைப் போல

எப்போதோ புதையுண்டு போனதென்றார்களே
சொற்களின் பழைய சாம்ராஜ்யீயங்கள்
எப்போதோ கருகிப் போன தென்றார்களே
தரிசாகிப் போன எனது நிலத்தின்
கடைசிப்பனித்துளியும்

கொல்லப்பட்டவர்களும்
காணாமற் போனவர்களும்
புதைக்குழிகளில் இருந்து
நீட்டிய கைகள் யாவும் துணிக்கப்பட்டன.
கவனமுடன்

சிங்கங்கள் உறுமும்
சிறுத்தைகள் பதுங்கும்
கருநாக இருட்டுக்குள் நெளிக்கின்றன
என் உயிர் கோடுகள் யாவும்.

இவ்வெருளிகளுக்கு மத்தியில்
தேர்தல் சாத்தானின் கொடிய சாபத்தினால்
மீண்டும் ஓரு வாக்காளர் அட்டையாகி
கிழிந்து கிடக்கிறேன்
அதோ அக்குப்பைக் கூடைக்குள்

ஒரு மையத்திலிருந்து

ஒரு முகாமுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன்
ஒருவித பயமும் பயமின்மையும்
கலந்த பதட்டம்
என் நெஞ்சின் ஓவ்வொரு மூலையிலும்

உதவி செய்கிறேன் என
என் முன் தோன்றினான் ஒரு பிரகிருதி
விரும்பி போது
விரும்பிய நிறத்தில் உருக்கொள்ளும்
வித்தைகள் தெரிந்த
தந்திர சாலிகள் நிறைந்த
மனிதக் கூட்டத்துள்
எனக்குப்பூசப்பட்ட நிறத்தை
அழிக்க முடியாது அவஸ்தைக்குள்ளானேன்
எனது தோல் உரிந்து
இரத்தம் கசிந்தது.

உதறி எழுந்தேன்
என்னை ஒரு இளைஞன்
விசாரித்தான்

என்னைத் திணித்துக் கொண்ட
பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்குள்
மிகக் கவனமாக மறைத்து வைத்திருந்த
எனது மகளின் Bio-data வை
எடுத்துக் காட்டி னேன்.

தொழில் இழந்து அவதியுறும்
என் சோகத்தை வரைந்து காட்டி னேன்
போராட்டத் தீச்சவாலைகளுக்கு முன்
நான் ஒரு சிறு பஞ்சத்துகள்
மட்டுமே என்றும் சொன்னேன்.

தெறித்து வீழ்ந்தது
என்னை விசாரித்த இளைஞனின்
இதழ்களில் இருந்து
ஒரு சுத்தமான புன்னகை.

மீண்டும் எனக்கு இறக்கைகள் முளைத்தன
நான் வீடு திரும்பினேன்.

எனக்கு வாக்களிக்க முடியாதவர்கள்
பிசாசுகளாகத் திரண்டு இருந்தனர்
என் வாசனை மறைத்து
விட்டு மானியம் கூரைத்தகடு
மற்றும் உதவிகள் வேண்டுமாம்
ஒடி ஒளித்து தாளிட்டுக் கொண்டேன்
பிதாவே
என்னை விடுதலை செய்யுங்கள்
இவர்களிடமிருந்து
நான் மீண்டும் எனது கிளையில்
உட்கார வேண்டும்.

J.V.P. க்கு ஒரு அஞ்சலி

அலறித் துடிக்க கொல்லப்பட்ட
இளைஞர்களின் செங்குருதியை நனைத்து
இதனை எழுதுகிறேன்
கணவனை இழந்த விதவைகளின்
புதல்வர்களை இழந்த தாய்மார்களின்
கண்ணீரை நனைத்து இதனை எழுதுகிறேன்.

உலகத் தொழிலாளர்களே
ஒன்று படுங்கள்
என சுத்தமான இதயமுடன்
அழைப்பு விடுத்த அப்பெருமகனின்
படத்தினை சுவரில் மட்டும்
தொங்க விட்டு
பூசைகள் நடத்தும் சிவப்பு நிறத் தோழர்களே
குண்டுகளால் இடிந்து வீழ்ந்த
மனித உறைவிடங்களின்
வழிபாட்டுத் தலங்களின்
இடிபாடுக்ஞக்குள் இருந்து
எழுகிறது இக்குரல்.

விழிகளை மூடிக்கொண்டால் மட்டும்
இருண்டு விடுமா இவ்வுலகம்
முகத்தை திருப்பிக் கொள்ளாதே
இறுதியாகத் தோன்றிய வானவில் இது.

இவ்வானத்தின் லாவண்யங்களை
நின் விழிகளில் ஏந்து.

சிவப்பு நிறக்குவளைக்குள்
பதுங்கியிருக்கிறாயா
காலாவதியாகிப்போன
அரசியல் சர்ப்பங்களே
வேண்டாம் தோழனே
மீண்டும் ஒரு பால் போதினி.

முடிந்தால்
என் முற்றத்துக்கு ஒரு தடவை
வந்து பார்
தூர்ந்து போன நதிகள் பொங்கி
என் கால்களை நனைக்கின்றன
முற்றத்து மா மரங்களில்
பாடல் பாடிச் செல்கின்றன
சிட்டுக் குருவிகள். பயமின்றி
காவலரங்கள் வழி விட
இப்பொழுது
கவிதைகளுடன் செல்கின்றன வாகனங்கள்

எப்போதும் ஏதோ ஒரு பீதிக்குள்
அகப்பட்டுப்போன
என் வாழ்வையும்
இதோ எடுத்து வைக்கிறேன்.

ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும்
வீசுகின்ற காற்றில்
சருகுகளும் நடனமாடத்தான் செய்யும்.
இதற்காக
சில சில்லறைகள் கொடுத்தேனும்
வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்
பழைய நூற்றாண்டு ஒன்றை.

தொடங்குவதும் முடிப்பதும்

தொடங்குவதும் முடிப்பதும்
 முடிப்பதும் தொடங்குவதுமாய்
 நகர்ந்து செல்கிறேன்
 எதை நோக்கியுமல்ல நண்பனே
 ஒரு மதுக்குவளைக்காய்..
 அதில் என்னைக் கரைத்து தொலைத்து
 ஒரு செடியில் காற்றாக அசைவதற்காய்..
 எல்லாக் குடிகாரனும் சொல்வது போல்
 நானும் என் வலிகளை தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்
 என்பதற்காய்
 எந்தச் சடுகலனும் தேவையில்லை எனக்கு
 நான் மெல்ல மெல்ல சாகவேண்டும் என்பதற்காய்...

மரணத்தை நினைக்கிறேன்
 அதே போல
 வாழ்வையும் கொண்டாட முயல்கிறேன்.

உண்மைதான் நண்பனே
 மனிதன் இப்பிரபஞ்சத்தில் ஒரு அதிசயம்தான்
 அதிலும் நம் நாட்டு மனிதர்கள் மாபெரும் அதிசயம்
 இதுவரை கொல்லப்பட்டவர்களை
 இனிமேல் பிறப்பவர்களை
 என்னிப் பார்க்க முடியாத ஒரு அதிசயம் தான்

ஒரு உயிர் அணுவல்ல
 ஒரு கோடி உயிர் அணுக்கள்
 ஏன் ஒரு துளி விந்தில் உருவாகின்றன

இவ்வுலகின் ஒரு மீள்நீட்சி நோக்கியல்லவா...
 நான் இருப்பினும் இறப்பினும்
 நீ இருப்பினும் இறப்பினும்

நண்பனே

நம்நாடு எங்கு செல்கிறது
 அதி உத்தமர்களுடன்
 வெளிநாட்டு கணவான்கள்
 குந்தி எழும்பிச் செல்லும்
 மலக் கூடமாயிற்றே நம்நாடு.

கடத்தப் படுபவர்களின்
 தீனக்குரல்கள் செய்திகளில் பிணவாடையாய் மேய்கின்றனவே
 சிறுவர்களைக் கொன்று
 அவர்களின் செங்குருதியை பொதி செய்து
 விற்பனை செய்கின்றனரே

உன் கடித வரிகள் எழுப்பிய
 மெளனப் பாடல்களிலிருந்து இதை எழுதுகிறேன்
 இதனை எழுதுவதற்கு நீ அர்ப்பணித்த
 பொழுதின் கணங்களில் கரைந்து இதை எழுதுகிறேன்
 என்னால் மறந்து விடப்பட்ட அவ்விடத்தில்
 ஒரு விழிப்பு தட்டியபொழுது
 கைதட்டி அழைத்தது அக்குரல்

இதுவரை நான் அறிந்து கொண்டதிலிருந்து
 இதுவரை என்னைக் கடந்து போனவற்றிலிருந்து
 கேட்கிறது அக்குரல்.

உனக்கும் கேட்கும் அக்குரல்
 நினைவிருக்கிறதா அக்குரல்

தாரத்து மலை முகட்டிலிருந்து
 என் காலடி மண்ணிலிருந்து
 அமைதியுற்று அவதியுறும் இருண்ட சமுத்திரத்திலிருந்து
 எழுகிறது அக்குரல்.

ஒரு அரை இருட்டில்
 சமுத்திரத்திலிருந்து அமிழ்ந்து போன
 ஒரு கப்பலின் அலறல்கள்

இரவுப் பறவைகளின் அழுகுரல்
அத்துடன் நித்திரையாகிப் போன சமுத்திரத்தின்
ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு

மிக ரகசியமாக ஓழித்து
வைக்கப்பட்டதிலிருந்து
கனவில் காலடி வைத்து தனித்து நடக்கும்
மர்மத்தின் ஆழத்தினாள்ளும்
ஊடுருவுகிறது அக்குரல்.

நான் நிற்கிறேன்.ஒரு எல்லையில்-
மூடப்பட்ட யன்னலின் ஒரு ஊசித் துளையுடாக
பிரவாகிக்கும் செய்திகளுடன்

நான் நிற்கிறேன்
வார்த்தைகள் அழுங்கிப்போன
மெளன் பிரதேசத்தின் ஒரு விளிம்பில்

தேவைப் படும் பொழுது
எனது கனவுகளிலிருந்து
அடிக்கடி விழிப்பு அவசியமாகிறது
ஏனெனில்
செவிப்புலனுக்கும் அப்பால்
கேட்கிறதே ஒரு குரல்
கட்டுலனுக்கும் அப்பால் தெரிகிறதே ஒரு காட்சி
இதுதான் நான் அடிக்கடி கேட்கும் செய்தியும்
அடிக்கடி எனக்குப் புலப்படும் காட்சியும்.

வாழ்வின் சில பாடல் வரிகள்

தடுக்கப்பட்ட ஒரு இடத்தில் இருந்து
அடக்கப்பட்ட உணர்வின்
ஆழத்திலிருந்து
நான் புறப்பட்ட பொழுது
நாம் அகப்பட்டுப் போனோம்
ஏதோ ஒரு பரிசோதனைக்குள்

இதில் இழப்புகள் என்று
எதனைப் பெயரிட்டு
அழுது கொண்டிருப்பது

நான் ஒருவிளக்கா
அதில் நீ ஒரு விட்டில் பூச்சியா
நீ ஒரு விளக்கா
அதில் நான் ஒரு விட்டில் பூச்சியா

சடங்குகளின் ஆணிவேர்தான்
அவ்வப்போது சற்று ஆட்டம் கண்டது
என்ன நானே அழித்து அழித்து
மீண்டும் மீண்டும்
எழுதிக் கொண்டிருப்பினும்
அக்காயத்திலிருந்த
பொசிந்து கொண்டிருப்பது
இன்னும் இரத்தம் தான்

புதையண்டு போன பழைய
நூற்றாண்டுகளை
கொள்வனவு செய்வதற்காய்
நீ இன்னும்
சில தொல் நாணயங்களுடன்

உடைப்பெடுத்துச் செல்லும்
வாழ்வின் பாடல்களிலிருந்து
உருக்கி யெடுத்த
நடசத்திரக் கற்களுடன்
நான் இன்னும்
புதிய நூற்றாண்டுகளை வாங்குவதற்கு

எனெனில்
துயரத்திலிருந்து வாழ்வை
எழுத முயல்கிறது எனது பேனா
தரிசப்பாறையிலிருந்து பூக்கள் செய்வன என் கரங்கள்
பெண்ணே
வாழ்வின் ஒவ்வொரு கனமும்
தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளத்தான்
சம்மதிக்கின்றன.

என் சக மனிதனே...

கைகளை கால்களை துணித்து
விரல்களை நறுக்கி
தலையையும் துண்டித்து
எக் கொள்கலன்களில் வைத்து
எணை நிறுத்துப்பார்க்கிறாய்
கொட்டிக் கிடப்பது செங்குருதியடா, என் சக மனிதனே

சுமக்க முடியாதபடி
எத்தனை சோடனைகளைச் சூடி வருகிறாய்

நான் உன்னைப்பார்க்க விரும்பவில்லை
திரும்பிச் சென்று
உன் ஆத்மாவடன் வா
இதயத்தோடு உரையாடும் மொழியுடன் வா
எம்மால் படைக்கப்பட்ட
எல்லா வேறுபாடுகளையும்
ஏரித்து சாம்பவிலிருந்து உயிர்த்து வா, என் சக மனிதனே...

உண்டு உறங்கி
குந்தி எழும்பிச் செல்வதா நம் வாழ்வு
ஒரு வெறும் சோற்றுப் பானையா வாழ்வு
ஒரு சிறு அகப்பையால்
நீ அளந்து கொடுக்கவும் நான் பெற்றுக் கொள்ளவும்

என் துயரை யாற்றிவர் என் சக மனிதனே...
எதனையும் வெறுப்பதற்கு
எல்லா உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்ட பின்பு
எல்லாவற்றையும் மிகக் கொடுரமாக
திணித்து விட்டுச் செல்கிறாய்

வாழ்வு வாழ்வின் மேல் வாழ்வாய்
வார்க்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வாழ்வின் சமுத்திரத்தில்
ஒரு துளியையேனும்
நான் பகிர்ந்து மறைந்து விடவேண்டும்.

என் செங்குருதி குழைத்து நிறுத்துச்
சிரித்திருக்கும் அச் செவ்வரத்தம் பூவுடன்.

கோடுகளைப் போட்டுக் கொண்டவர்களுக்கு...

நின் பார்வைக்குத் தக்கபடி
நின்னுள் திணிக்கப்பட்ட
எண்ணங்களின் அடிப்படையில்
என் முகத்தை சோடித்து வைத்திருந்தாய்.

அன்றிலிருந்து என்னிடம்
நினக்கான வார்த்தைகள் யாவும்
காணாமல் போயின
அது போல்
நின்னிடம் எனக்கான புன்னகைகள்
யாவும் காய்ந்து போயின.

மரணித்துப்போன நின் கண்களில்
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
உனக்கான எனது அதே முகத்துடன்
மறைந்து
காலத்துள் காலமானாய்

நின் சடலத்தை மொய்த்திருக்கும்
இலையான்களுக்கு மத்தியில்
ஒரு இறுதி மரியாதைக்கும்
நான் தகுதியற்றுப்போனேன்.

எனும் துயருடன்
விழிகளுக்குப் புலப்படாத
ஒரு மலர் வளையத்தைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்
நின் தலைமாட்டில்,

ஒரு குத்துவிளக்கின் ஒளி போல
நின் நினைவு
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது
இன்னும்
என் இதயத்துள்

ஒரு மழை நாளில்...

எல்லா இரகசிய இடுக்களிலிருந்தும்
செய்திகள் யாவற்றையும்
பிரகடனம் செய்து விட்டன
புற்களும்
செடிகளும் விடைகளும்,
நிலம் குளிர்ந்த ஒரு பெருமழையில்

சொற்கள் எதுவுமற்ற ஒரு மொழியில்
பாடல்கள் சொரிகின்றன
மழைத்துளிகளாய்
இருண்டு போன மழை முகில்களில் இருந்து

கனிகளை ஈன்று களைத்திருந்த
முற்றத்து மா மரம்
மனம் குளிர் நீராடி துவட்டுகிறது
தன் இலைக்கூந்தலை
அவ்வப்போது எதிர்ப்படும் இளங்காற்றின்
மென் விரல்களால்.

செத்துக்கிடந்த சருகுகள் யாவும்
கரை புரண்டு வரும் மழை வெள்ளத்தில்
உயிர்த்து
படையணியாகி விரைகின்றன
சமுத்திரம் நோக்கி - தரிக்க முடியாத
ஒரு அவசரத்துடன்

வாசல் நிறைந்த அம்மழை வெள்ளம் பார்த்து
ஒரு சின்னஞ்சு சிறுவனாக மாறி
ஒடி வந்தேன் கையில் ஒரு காகிதக் கப்பலுடன்
கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது
கண்ணாடியில் என் கண்ணத்து நரைமுடி.

கொத்தன் நினைவாக...

இல்லை இல்லை என்றுதான்
செல்கிறது விரிந்து விரிந்து ஆகாயம்
இருக்கிறது இருக்கிறது என்றுதான்
தொடங்குகிறது வாழ்வு
பின்பு முடிகிறது

முடிவிலியாக நீழுகின்றன
இவ்விரு சமாந்தரக் கோடுகளும்

சான்றிதழ்கள் விதப்புரைகளுக்கப்பால்
எங்கோ ஒரு மூலையில்
எழுதி வைக்கிறது காலம்
ஏதோ ஒரு வாழ்வின் இருப்பை.

கால அக்கிணிக்குள் வீழ்ந்து
சாம்பலாகும் வாழ்வின்
சில கணங்களையேனும்
கவிதைகளாக்கி வைத்திருந்தாய்
எம் மத்தியில்

ஆதலால் சுடர்கிறது உன் நினைவு
எங்கோ ஒரு இடத்தில் இருந்து

சொல்ல முடியாதவைகளிலிருந்து சொல்ல முடிந்தவை...

நான் அனுப்பியிருந்த நத்தார் வாழ்த்து மடல்
எங்கோ கிடந்து பதறும் குரல் கேட்கிறது.
குழந்தைகள் பெண்கள்
சூக்குரல்களின் இடிபாடுகளுக்குள் இருந்து
எழுகிறது அக்குரல்
வீடுகள் எல்லைச் சுவர் வேலிகளை
கடித்துக் குதறிச் சென்றனன்யே
ஓ.. இராட்சத் அலைகளே...

இனிய பாடல்களுடன் என்னுடன்
பேசி விளையாடிக்கிடந்த
இக்கடலைகளா?
பிசாக்களாகப் படை எடுத்தன
எந்தத் துப்பாக்கிகளும் இல்லாமல்
என் வாசலுக்குள்
கூரிய நகங்களுடனும்
விசப்பற்களுடனும்
கொடுங்கடலே மறைக்காதே
உன் கொடுப்புக்குள்
கசிகிறது மனிதக் குருதி...

எப்படி இந்த மது வெறி வந்தது
கடலைக் கேட்டேன்
அது ஒரு ரகசியம் என்றது
என்னைத் துப்பாக்கியால் சுட முடியுமா?
கடல் கேட்டது
இன்னும் கற்பனை பண்ணி வைத்திருந்த
எல்லாக் கடவுள்களும் உயிர்த் தெழுத் தொடங்கிய பொழுது
குவிந்து கிடந்த பினங்கள்
விழிகளைப் பொத்திக் கொண்டன.

உயிர் திருக்பட்டு
 பாயில் கிடத்தப்பட்ட பிளங்களுக்குள்
 கண்ணீர் நிறத்தில் தெரிந்தன
 ஒரு சிறுமியின் அழகிய குதிகால்கள்

 முகவரி தெரிந்தது
 முகவரி தெரிந்தது
 அந்த உயிரின் முகவரி தெரிந்தது
 என எங்கோ ஓடி மறைந்தது அந்த நக்தார் மடல்

 இது எந்தக் கடவுளின் அட்டகாசம்
 கடலைக் கேட்டேன்
 அப்படி எதுவுமல்ல இது மனிதனின் அட்டகாசம்
 எனக் கூறிப்பின்வாங்கிச் சென்றது கடல்
 இயற்கை கடவுளாக உருவெடுத்து
 பின்பு கடவுள் இயற்கையடைந்த கதை இது.

முன்றாவது கட்டில்

வெளியில் நிலைமை சரியில்லை
 என்றார்கள்
 வீடு செல்ல முடியவில்லை
 வேற்று மனிதர் சிலருடன் தான்
 கடைசி பஸ்போன்து.

ஒரு கட்டிடத்துள் வந்தேன்
 குரல் மட்டும் கேட்டது.
 முகம் புலப்படவில்லை
 தன் முகம் தனக்குத் தெரிவது எவ்வாறு?

அது ஒரு பழைய வைத்தியசாலை
 கால்கள் நெளிந்து
 இரு கட்டில்கள்
 மனமின்றி இணைந்த மனிதர்கள் போல.
 சற்று அப்பால்
 தனித்து முன்றாவது கட்டில்
 அதில் நீட்டி நிமிர்ந்து
 கிடத்தப் பட்டிருக்கிறது
 எனது பினை.

ஒட்டமெடுக்கிறேன்
 ஒட்டமெடுக்கிறேன்
 தாளிட்ட கதவுகளில்
 ஒரு குருட்டு வெளவாலாக
 மோதி விழுகிறேன்
 அவ்விரு கட்டில்களிலும்
 கிடத்தப் பட்டிருப்பது
 எனது பின்ந்தானா எப்படி புதிதாக?

கண் விழித்தேன்
 கைகள் அசைந்தன
 கால்கள் அசைந்தான்
 சவாசம் தெரிந்தது
 எனது பினை உயிர்த்துச் சிலிர்கிறது நானாக.

இன்று நான்

இன்று கடல்லைகள்
 நேற்றுப்போல் சூதாகலமாய் இல்லை
 இதே மாலை நேரம்
 இதே சாற்றுத்தான் வீசியது
 நிலவும் ஏன் குந்தியிருக்கிறது
 அதே சீருடையில்

வெறித்தேன் ஒரு வெறு புன்னகையை
 எப்போதோ தைத்திருந்த
 கொப்புளம் பழுத்து சீழ் வடிந்து
 வலிக்கிறது
 எப்போதோ இங்கு
 அரைகுறையாய் எரிந்து
 அனாதையாய் கிடந்த
 நண்பன் ஒருவனின் பிணத்தை
 காகங்கள் கொத்தித் தின்கின்றன
 இன்று மட்டும் ஏன் இக் கடல்லைகள்
 சூதாகலமாய் இல்லை

எப்போதும் இல்லை எதுவும் ஒரே விதமாய்
 எனக்கென் ஒரு கடலும் அலைகளும்
 உனக்கென் ஒரு கடலும் அலைகளும்
 எவ்வித சமாதான அழைப்புகளையும்
 விடுத்து,
 ஒன்றை ஒன்று விரோதிக்கின்றன
 எனக்கொரு வெயிலும் நிழலும்
 உனக்கொரு வெயிலும் நிழலும்

மரங்களை விடுத்து
 இலைகளை விடுத்து
 குலுங்கிச் செல்கிறது காற்று
 ஒரு புளகாங்கித்துடன்
 என்னையும் எனது பார்வைகளையும்
 அப்படியே தனித்து விடுத்து
 அக்கடலுடனும் அலைகளுடனும்
 இன்று நான்...

அடையாளம்

களைந்து விட முடியாத
 எத்தனை போர்வைக்குள்
 நான் அவிந்து வியர்ப்பது?

சமயத்தில்
 என்னுள் முகிழும்
 அழிய சிற்பங்களும்
 களவு போய் விடுகின்றன

உடல் உறையும் பனியிலும்
 உயிர் பொசுங்கும் உஷ்ணத்திலும்
 நான்,
 எதையாவது
 உடுத்திக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்

அவ்வறை பனியும்
 அவ்வஷ்ணமும்
 தொட முடியாத இடத்தில்
 நான் சுவாசிப்பதும் எவ்வாறு?

எல்லாம் முடிந்த பின்பு

என் நெஞ்சுள்
தீட்சண்யமான அக் கண்கள்
கொஞ்சத் தி நினைத்தது எதனை?

எல்லாம் எரிந்து சாம்பலான பின்பு
எல்லோரும் இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற பின்பு

பாறையாகிப் போன பின்-
ஒரு மாரியின் குளிர்மையும் ஒன்றுதான்
ஒரு கொடிய கோடையின் தணலும் ஒன்றுதான்
என் நெஞ்சுள்

தீட்சண்யமான அக் கண்கள்
கொஞ்சத் தி நினைத்தது எதனை?

“Teach me to care and not care”

கரை ஒதுங்கிற்று
மனித பிண்டங்கள் தலைகளின்றி
என் தலையைப் பொருத்தி
அதிர்ந்து கொள்வதும்
அழுது கண்ணீர் வடிப்பதும்.

பின்னர்,
நீயும் உன் தலையைப் பொருத்தி
அதிர்ந்து கொள்வதும்
கண்ணீர் சிந்தி என்னை நொந்து கொள்வதும்

எங்கு நான் கற்றுக் கொள்வது நன்பனே,
என் பேரன்பைச் செலுத்தவும்
அப் பேரன்பை மறைக்கவும்
அவ்வது
அப்படியே
ஒரு கல்லைப் போல கிடக்கவும்

A Birthday Wish

இன்று உனது பிறந்த நாள் என்ற நினைவிலிருந்து
வரைந்து பார்க்கிறேன் உன் படமொன்றை
மாசேதுங்கின அழகிய செங்குருதி வர்ணத்தை
குழுத்து வைக்கிறேன் என் இதயத்துள்

பரந்து விரிந்த ஆகாய வெளியின்
ஒரு துண்டை துணியாக்கி
என் சவரில் பொருத்துகிறேன்
சேகுவராவின் அழகிய சுருட்டை
தூரிகையாக்குகிறேன் - வரைகிறேன்

உன் முகம் துலங்குகிறது - ஒரு உயிர்த்துடிப்புடன்
ஓடி வருகின்றனர் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் வாழ்த்துக்களுடன்

நீ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்
போராட்டங்கள் பற்றியும்
வர்க்க விடுதலை பற்றியும்
கடவுளும் ஒரு கற்பனை என்கிறாய்

ஒரு படமாக நீயும் என்னை வரைந்து காட்டினாய்
திரு நீற்று நெற்றியுடனும் கரில் பூவுடனும்

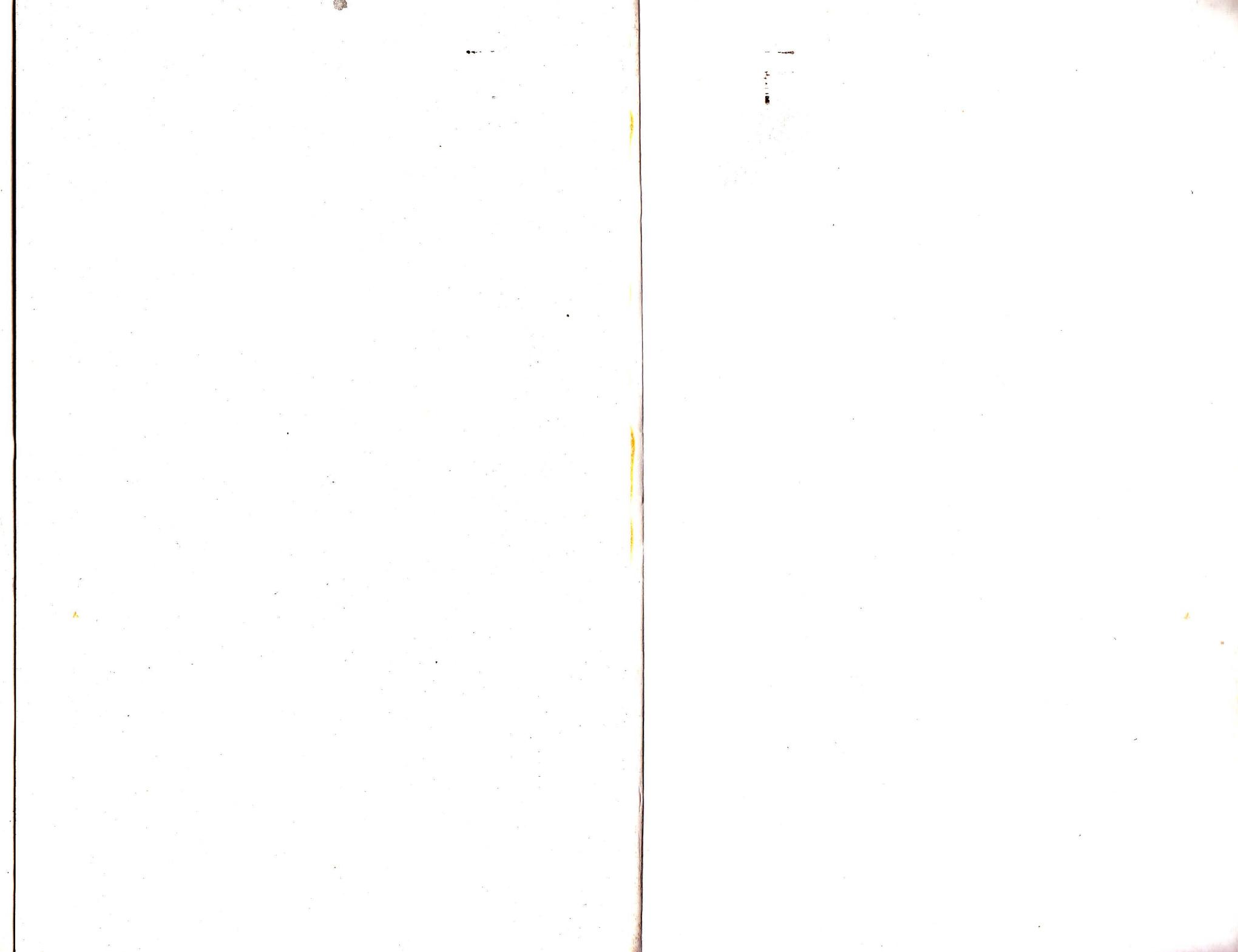
அவ்விடத்திலிருந்து நான் புறப்பட்டு மிக அதிக காலமாயிற்று
என்றேன்
நீ இன்னும் நம்ப மறுக்கிறாய்
உண்மைதான் நண்பனே,
எனக்குள்ளே நான் போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன்
வெற்றி பெற வேண்டும் என்றுதான்
ஓவ்வொரு காலையும் விழிக்கிறேன்
ஆனால் தோற்றுப் போய்விடுகிறேன்
ஓவ்வொரு மாலை வேளையும்
குழந்தைகளும் கொன்று குவிக்கப்படும்
இம்மண்ணில்

மனிதனைப் பிரித்துப் பார்க்கும் இம் மண்ணில்
நாம் வாழ்வதும் ஒரு கூடிய காலந்தான்
அறுபதைத் தாண்டி நீ அடியெடுத்து வைக்கிறாய்
நான் நான்கடிதான் பின்னால்.

ஆயினும்,
ஒரு வேளை நூற்றி பாய்ந்து
நான் காணாமலும் போகலாம்
கொட்டும் ஒரு குளிர் நீர் அருவியைத்
தருகிறேன்
ஏந்திக் கொள் எனது வாழ்த்தாக

என்னுள் பாய்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது
கொண்டிருக்கிறது
அவ்வருவி.
தாகமுள்ளவன் தாகம் தீர்க்க வேண்டும்
என்பதற்காக அல்ல
காலில் அழக்கை மிதித்தவன்
கழுவிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும் அல்ல.

எவ்வித நோக்கமும் இன்றி
நான் அதுவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மனிதனாய் இருப்பதின்
பெருவலை

கல்லூரன்

